

ud fra følgende Betragtning: Naar Loven som Gerningsmand til en Lovovertrædelse, f. Eks. en Embedsforbrydelse, nævner Personer, der staar i et særligt Pligtforhold til et Retsgode — der altsaa skal beskyttes, i det nævnte Tilfælde Embedsmanden —, er det netop ikke Udtrykket for, at kun vedkommende Person, at kun Embedsmanden selv paa Grund af sit særlige Forhold skulde være i Stand til at krænke dette Retsgode, at han alene skal kunne rammes af særlig Straf, medens den udenforstaaende skulde kunne sige, at det hele er ham uvedkommende. Nej, Grunden til Lovregelen maa netop antages i al Almindelighed at være den, at vedkommende Retsgoder har Krav paa særlig Beskyttelse, uafhængigt af, hvem det er, der krænker dem, og der kan være den samme praktiske Trang til at straffe den, der er udenforstaaende, som til at straffe selve Gerningsmanden.

For at nævne andre Eksempler: Den, der f. Eks. hjælper en Kasserer til at snyde, bør kunne straffes lige saa vel som Bedrageren selv; Hensynet til det særlige Tillidsforhold, hvori vedkommende staar, kræver Straf i det ene Tilfælde lige saa vel som i det andet. Det samme gælder den udenforstaaende, som f. Eks. hjælper en Ægtemand til Indgaaelse af Bigami — naturligvis ikke den Person, han indgaar bigamisk Ægteskab med, for den er der fastslaaet særlig Straf —, og der kan nævnes mange andre Eksempler, hvor det vil føles urimeligt, at den udenforstaaende, som kender Forholdet, ikke ogsaa rammes med haardere Straf som Følge af, at han krænker dette særlige Forhold. Da imidlertid Strafskylden af subjektive Grunde kan være væsentlig mindre for en udenforstaaende end for den, der er den direkte Part, den, der staar i det særlige Pligtforhold, er der aabnet Adgang til Strafnedsættelse for den udenforstaaende.

Særlig under Forhandlingen om dette Spørgsmaal er der af det ærede Medlem Hr. Rytter blevet fremhævet det stødende i at straffe Personer, der ikke hører til de i den militære Straffelov omtalte, for Meddelagtighed i Krænkelse af disse militære Pligtforhold. Dette Spørgsmaal, ved hvis Bevarelse særlige Hensyn gør sig gældende, ligger imidlertid slet ikke for ved Behandlingen af den borgerlige Straffelov, det kan man tage op, naar den militære Straffelov

skal behandles; jeg har netop i dette Forslag udeladt den Paragraf i Kommissionsudkastet, § 129, der omhandler civiles Medvirkning til værnepligtiges og Militæres Forseelser. Det var særlig det ærede Medlem Hr. Rytter, som gik stærkt i Brechen for dette Punkt; jeg synes, han der har været afgjort uheldig, det Spørgsmaal vedrører slet ikke den borgerlige Straffelov.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om Strafarterne angaar, vil jeg lade Diskussionen om Dødsstraffen ligge, jeg tror ikke, der her kan siges noget væsentligt nyt, og kæmpe ved Hjælp af Skriftsteder mod det ærede Medlem Hr. Blang føler jeg ingen Trang til; her maa hver enkelt tage sit Standpunkt; kun anser jeg ikke det Standpunkt: at bevare Dødsstraffen, men paa Forhaand sige, at den aldrig skal eksekveres, for holdbart. Det af det ærede Medlem Hr. Axel Møller anførte Eksempel fra Davidsens Vinstue synes jeg er af saa enestaaende Karakter, at det ikke vil være egnet til at paavirke de til Grund liggende Synspunkter for eller imod Dødsstraffens Bevarelse eller Afskaffelse. Ej heller Spørgsmaalet om Kastration eller Sterilisation som Straf behøver jeg at tage op efter den Enighed, der har vist sig her i Salen, jeg maa blot til det ærede Medlem Hr. Rytter sige, at jeg tidligere under Forhandling her — jeg tror, det var under den saakaldte Berning-Sag — overfor det ærede Medlem Hr. Johannes Lou netop udtalte mig klart, saa klart, som jeg da formaar, om Lægernes Stilling paa dette Omraade ud fra den samme Grundbetragtning som det ærede Medlem Hr. Rytter.

Jeg kommer saa endelig til Spørgsmaalet om Tugthus' Anvendelse eller Bortfald. Paa dette Punkt maa jeg meget anmode om, at man vil bevare Lovforslagets Grundregler, da ellers faktisk hele Systemet falder. Jeg vil straks sige, at det er aldeles ikke af det, man populært kalder „af reaktionære Grunde“, jeg har bevaret Tugthus, tværtimod, og jeg tror, jeg skal kunne paavise, at man slet ikke kan slutte saaledes.

Det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, at for det første var det selvmodsigende at have to Arter kvalificeret Fængselsstraf. Det kan jeg slet ikke forstaa. Det er et rent praktisk Spørgsmaal, om man kun vil